

haabentlig til den Tid ikke den Forbindelse mellem Stat og Kirke, som vi nu har, i alt Fald ikke paa denne Maade — i Rigsdagen tage Hensyn dertil og lovgive for Kirken i Overensstemmelse dermed.

Jeg skal dog ikke komme ind paa disse mange Enkeltheder, det fører blot ud i det blaa, og vi bliver sikkert ikke enige om dette. Heller ikke skal jeg komme ind paa de Spydigheder, der er kommet frem bl. a. mod de kvindelige Medlemmer af vort Parti. Mig forekommer det, at deres Udtalelser er i fuldkommen Overensstemmelse med den Stilling, der er indtaget bl. a. af det Medlem af mit Parti, der har været Medlem af Udvalget; naar vedkommende udtrykkelig erklærede, at man maatte tage Forbehold overfor de gejstlige Embeder, staar det i god Overensstemmelse dermed, at hun i øvrigt har kunnet interessere sig for Kvinders Adgang til Embeder og Bestillinger. Og naar det andet Medlem, der var Tale om, har erklæret, at der skulde være principielle Grunde, som gjorde, at man overfor de gejstlige Embedsstillinger maatte være betænkelig, eller at hun af personlige Grunde var betænkelig i saa Henseende, men at hun vilde følge sit Partis Stilling, forekommer det mig, at hun vilde handle meget vel i, hvis hun var til Stede, at stemme for vor Indstilling, hvad jeg ved, hun vilde gøre, fordi der udtrykkelig i vort Program staar, at vi vil værne om Folkekirken, saa længe den bevarer uforandret. Vi vil med andre Ord ikke paa nogen Maade optræde brutalt overfor den.

Det er i det hele taget det, som er Hovedsagen for vor Stilling overfor disse Spørgsmaal, at det konservative Parti ikke ønsker at give Anledning til en bitter Kamp, at komme ind paa noget, som er Tønder til en sørgelig og aldeles unødigt Splitelse, men at vi vil værne om Folkekirken, saadan som den nu er, med andre Ord ikke vil gennemføre Fornyerelser, som er mod dens Ønske. Vi har sagt, at i den Henseende vil vi tjene Folkekirken, saa længe den staar i den Forbindelse med Staten, hvori den nu staar, og er opretholdt som en evangelisk-luthersk Kirke. Men derved er vi ogsaa forpligtede; netop fordi vi fastholder, at denne Kirke er en evangelisk-luthersk Kirke, maa vi tage Hensyn til den Opfattelse, baade af Skriften og af de lutherske Symboler, som er herskende i denne vor Kirke, og kan ikke billige, at man vil tillade enkelte Mænd eller enkelte Menigheder at paaoktrojere det hele sin Opfattelse. Een Ting er det,

at vi er stemt for, at man, hvor der er fremkommet en bestemt Opfattelse hos en enkelt Menighed eller andetsteds, søger — navnlig fordi man nødig vilde krænke de enkeltes Samvittighed — gennem Undtagelseslove at skaffe Plads for en saadan Opfattelse. Det er en Sag for sig, det vil jeg meget gerne arbejde med paa, og det antager jeg, mit Parti ikke har noget imod at arbejde med paa. Men vi vil ikke arbejde paa, at en enkelt Menighed, et enkelt Menighedsraad eller en enkelt Biskop brutalt skal kunne paaoktrojere hele Kirken sin Opfattelse, naar den i Virkeligheden er ganske i Modstrid med Kirkens.

Den højtærede Kirkeminister erklærede, at han ikke forstod, at Ritualet skulde ændres; man behøvede da kun at ændre „han“ til „hun“. Ja, men det er ogsaa en meget betydelig Ændring. Naar hele Striden drejer sig om det Spørgsmaal, om Kvinder skal kunne ordineres, er det efter min Mening — jeg ved ikke, om jeg skal kalde det: temmelig spøgefuldt at kalde det en blot formel Ændring, at „han“ skal ændres til „hun“. Desuden maa der ogsaa ske Ændringer i de Bibelord, som nu en Gang er knyttede til vort Ritual; jeg gad dog vide, om vi, naar Kvinder ordineres, vil kunne bruge det Ord fra Titus 1., hvorefter Ordinanden spørges, om hun er een Kvindes Mand. Saaledes er der Ting, der nødvendigvis maa forandres; det kan ikke nytte at ville komme udenom det. Men vi maa efter den højtærede Kirkeministers Stilling gaa ud fra, at han gerne vilde arbejde paa, at de fornødne Forandringer kan komme i Stand.

Derfor maa jeg fastholde vor Stilling overfor Venstres Betænkning, som forekommer mig ikke at føre til noget som helst praktisk Resultat. Det kan se godt nok ud paa Papiret, at man ikke ved denne Lov gennemfører nogen reel Ændring i de kirkelige Forhold. Men jeg kan ikke se, at man paa nogen Maade garanterer os mod, at disse Forhold meget snart vil blive fuldstændig ændret. Jeg maa i den Forbindelse sige — og det er det eneste, jeg kan give Kirkeministeren Ret i —, at de Udtalelser, der kom fra det ærede 9de Medlem for Odense Amt, nu, da han sidst havde Ordet, saa vidt jeg forstod ham — men jeg vil gerne høre Udtalelser fra ham igen, thi det kan være, jeg ikke har forstaaet ham rigtigt —, nærmest var en Tilbagevenden til en tidligere meget afvisende Holdning overfor vort Parti. Det forekommer mig ikke, at der